

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Οδός Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
καρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου 'Ορέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἡθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εἰκόνων, μεταφράσις Π. Φέρμπον, (συνέχεια.) — *Fortuné du Boisgobey*:
ΤΟ ΓΗΡΑΣΤΟΥ Κου ΔΕΚΟΚ, μεταφράσις Λαρ. Καλαϊσάκη, (συνέχ.)
— G. L. Heiberg: ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΣΚΗΝΗ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτῆς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρ-
χίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυ-
στεροῦντες εἰσέτι τὴν ἀπὸ 1^{ης} παρ.
Νοεμβρίου λήξασαν συνδρομὴν των ν'
ἀποστείλωσιν αὐτήν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Ἠγέρθη καὶ ἦτο κάτωχος ἀναλογιζό-
μενος ὅτι ἤθελε τολμήσῃ νὰ ἀποποιηθῇ
τὸ παρὰ τοῦ πατρός του ἐμπεπιστευμένον
αὐτῷ ἔργον.

Ἦνοιξε τὸ παράθυρον καὶ ἡσθάνθη δρο-
σιζόμενον ὑπὸ τῆς ἐσπερινῆς αὔρας τὸ ἐκ
τοῦ πυρετοῦ πυριφλεγές μέτωπόν του.

Προσῆγγιζεν ἡ νύξ, σιγὴ ἐπεκράτει ἀνὰ
τὰς ἐρήμους ὁδοὺς, ὃ δὲ οὐρανὸς ἐπορφυ-
ροῦτο ὑπὸ τῶν υστάτων ἀκτίνων τοῦ δύ-
σαντος ἡδὴ ἡλίου.

Κλαγγὴ κώδωνος ἐκκλησίας ἠκούσθη
μακρόθεν, ἀσθενὴς καὶ μελαγχολικὴ, καὶ
ὁ νέος ἐνόμισεν ὅτι ἐσήμαινε τὸ ἐπικη-
δεῖον τῆς ἀθωότητος του.

Διανοήθη ὅτι τετέλεσται πλέον· ἐν τῷ
βίῳ δὲν ἠδύνετο νὰ εὑρῇ μίαν κἂν στιγ-
μὴν εὐτυχίας. Καὶ αἰσθανόμενος ψῦχος
δριμύ ἐν τῇ καρδίᾳ του, ἐκλυσε πι-
κρῶς.

Ἦ φωνὴ τῆς θεραπαινίδος ἀφύπνισεν αὐ-
τὸν ἐκ τῆς νάρκης.

— Κύριε Γεώργιε, σὺς περιμένουν 'ς τὸ
τρῆπεζι...

Ἐπρὶξεν ἀναλογιζόμενος ὅτι θὰ εὐ-
ρεθῇ ἀπέναντι τοῦ πατρός του.

Ἐπρεπεν ὅμως, διότι εὐρίσκετο, ἔνεκα
τῆς εὐθύτητος καὶ τιμιότητος του, περι-
πεπλεγμένος ἐν ἀδιεξόδῳ λαβυρίνῳ.

Ἐν τούτοις κτετέθη εἰς τὸ ἐστιατόριον
καὶ εὔρε τοὺς γονεῖς του καθημένους περὶ
τὴν τράπεζαν, ἐφ' ἧς ἤχνιζε τὸ ῥόφημα.

Ἡ μήτηρ του παρατηρήσασα αὐτὸν
καταβεβλημένον, ἀπέβλεψε πρὸς αὐτὸν
μετὰ μητρικῆς μερίμνης.

Ὁ Καρβαγὰν τρίβων τὰς χεῖρας καὶ
γελῶν εἶπε:

— Νὰ ἄνθρωπός που φαίνεται καὶ ἀπὸ
τὰ μούτρα του ὅτι εἰργάσθη καλὰ! Ὡ-
ραῖα!.. τώρα ἄς φῶμε!..

Τὸ δείπνον ἐγένετο σιωπηλόν.

Ὁ Γεώργιος ἔτρωγεν ἀφρημένος, καὶ
ἀνελίσσων ἐν τῇ κεφαλῇ του ἐπιχειρήματα
ἀμυντικά.

Ἡ μήτηρ εἶχε κεκλιμένην τὴν κεφαλὴν
περίλυπος, προβλέπουσα ἐγγὺς τὴν κατα-
γίδαν.

Ὁ Καρβαγὰν κατεβρόχιζε.

Ἄμα λήξαντος τοῦ δείπνου εἶπεν ὁ
Καρβαγὰν πρὸς τὴν γυναῖκά του, μετὰ
τρόπου μὴ ἐπιδεχομένου ἀναβολῆς:

— Τώρα σὺ, καλὴ μου, ἔμπορεῖς νὰ
'πᾶς ἐπάνω. Ἐχομεν νὰ ὁμιλήσωμεν ὁ
Γεώργιος καὶ ἐγώ...

Ἐφερε τὸν νέον εἰς τὸ γραφεῖόν του,
ἐκάθησε πρὸ τῆς τραπέζης του καὶ ἐξα-
κοντίζων πρὸς αὐτὸν βλέμμα ὀξύ, εἶπε
μετὰ φωνῆς ἀποτόμου:

— Λοιπὸν;

Ὡς βλέπετε, ἄνευ προοιμίων ἄνευ πε-
ριστροφῶν ἦλθεν εὐθύς εἰς τὸ κύριον ζή-
τημα.

Καὶ ὁ Γεώργιος ὥφειλε νὰ ἀποκριθῇ ἀ-
μέσως εἰς τὸ φοβερὸν τοῦτο «λοιπὸν»; τὸ
περικλεῖον τοσαύτας τρικυμίας,

Συναγαγὼν ὅλας αὐτοῦ τὰς δυνάμεις,
ἐστερεώθη ἐπὶ τῶν τρεμόντων ποδῶν του,
καὶ μετὰ στόματος ξηροῦ καὶ φωνῆς ἡλ-
λοιωμένης ἀπεκρίθη:

— Λοιπὸν! πᾶτερ μου νὰ σὰς εἶπω εἰ-
λικρινῶς τὴν ἀλήθειαν; αἱ ὑποθέσεις σὰς
αὐταὶ μου φαίνονται ἐλεειναί· τὰς ἐμελέ-
τησα ἐπισταμένως... καὶ ἂν θέλετε νὰ
σὰς εἶπω τὴν γνώμην μου, θὰ κάμετε
καλὰ νὰ τὰς ἀφήσετε νὰ κοιμηθοῦν· δὲν
εἶναι νὰ συζητηθοῦν δημοσίᾳ...

Ὁ Καρβαγὰν οὐδὲν ἀπεκρίθη.

Αἱ γραμμαὶ τοῦ προσώπου του ἐτρα-
χύνθησαν, ἐσύριζεν εἰρωνικῶς καὶ ἐγερεθεὶς
ἀτάραχος, εἶπεν:

— Ἀλλὰ ἐγώ, παιδί μου, ἔδωσα χρή-

ματα... καὶ πρέπει νὰ τὰ εἰσπράξω...

Ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι τὸ φῶς. Κάθε στιγ-
μὴν εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κά-
μνω κατὰσχεσιν, διότι δέν με πληρώνουν
οἱ ὀφειλέται... Αὐτοὶ οἱ βρωμοχωρικοὶ ἔ-
χουν τὴν μανίαν νὰ δχνεῖζονται περισσό-
τερα ἀπὸ ὅσα εἰμποροῦν νὰ μου δώσουν...

Ὅσοι δὲν ἔχουν χωράφια, μοῦ παραχω-
ροῦν τὴν ἐσοδεῖαν των... Καὶ ἔπειτα, παιδί
μου, αὐτὸ εἶνε ἡ γεωργικὴ πίστις... Ἄν
ἔλειπα ἐγώ, δέν θα εἶχαν πῶς νὰ πλη-
ρώσουν τοὺς ἰδιοκτήτας των. Ἐννοεῖς λοι-
πὸν νὰ τοὺς χαρίσω ἐγὼ τὸν παρᾶ μου!

Ὡραῖα, μὰ τὴν ἀλήθειαν! Ἐγὼ εἶμαι ἔμ-
πορος, δέν εἶμαι ἐλεῆμων ἐταιρεία! Τί
κάθεσαι καὶ μου λές; Ἄκουσ' ἐδῶ, παιδί
μου, ἐδῶ δέν χωροῦν θεωρίες... ἰδέες τοῦ
σχολείου... Πρέπει νὰ ἰδῇς τί λέγει καὶ
ἡ πράξις...

Ἐ, λοιπὸν θέλεις νὰ σου εἰπῶ
τὴν μαύρην ἀλήθειαν; αὐτοὶ οἱ ἀχρεῖοι
ὅπου τοὺς λυπᾶσαι, αὐτοὶ με ἀφανίζουν...
Καὶ εἰς τὸ τέλος μένω ζημιωμένος...

Καὶ ἐξεσφενδόνισε τὰς λέξεις ταύτας
μετὰ τοσαύτης πειθοῦς, ὥστε ὁ υἱὸς δέν
εὔρε λέξιν ν' ἀποκριθῇ...

Τὸν ἠφάνιζον!

Ὁ Καρβαγὰν λοιπὸν ἦτο τὸ θυμὰ καὶ
οἱ ὀφειλέται τον ἐλήστευον!

Ὁ τραπεζίτης ἐβάδιζε βήματά τινα,
καὶ ἔπειτα σταθεὶς ἐνώπιον τοῦ υἱοῦ του
καὶ ἀτενίσας εἰς αὐτὸν ἀσκαρδαμυκεῖ,
εἶπε:

— Τὰ πολλὰ λόγια εἶνε φτώχεια! Πέ-
μου λοιπὸν, θέλεις νὰ ἀνυπακούῃς τὰς ὑπο-
θέσεις μου; ναι ἢ ὀχι;

Ὁ Γεώργιος ἐνδοιάσας πρὸς στιγμὴν,
ἡρυσάσκει καὶ σαφῶς ἀπεκρίθη:

— Ὁχι.

— Ἀ! ἄ!!, ἀνερώνησεν ὁ Καρβα-
γὰν, ὑψὼν βαθυμυδίαν τὴν φωνήν. Μωρὲ
'γεία σου, σὺ δέν χωρατεύεις, τὰ λέγεις
ὀρθὰ κοφτὰ!.. Μήπως λογαριάζεις ὅμως
νὰ κάθῃσαι ἐδῶ μὲ τὰ χεῖρά σου σταυρωμένα
καὶ νὰ σε τρέφω ἐγώ;

— Ὁχι, πατέρα, ἔχω σκοπὸν νὰ ἐρ-
γασθῶ, ὡς πρὸς τοῦτο μέινετε ἥσυχος.
Ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ με βιάσετε.

— Καὶ μήπως ἐγὼ σου εἶπα τίποτα;
εἶπε τρῆχέως ὁ Καρβαγὰν... Ἐνόμισες

ὅτι ἔχω τάχα τὴν ἀνάγκην σου ; Εὐτυχία μου θὰ ἦτο νὰ σε κάμω σύντροφο καὶ νὰ σε ὠφελήσω μὲ τὴν πεῖράν μου· ἀλλὰ σὺ κάμνεις τὸν ἀκαταδεκτο καὶ ἐπιμένεις καὶ καλὰ ὅτι δὲν ἔχεις ἀνάγκην ὑποστηρίξεως. Ποῖος εἰξεύρει ἂν ἐγέννησα ἀετόν ... ἀλλὰ, ἔως ὅτου μου ἀποδείξῃς τὸ ἐναντίον, ἐγὼ πιστεύω ὅτι εἶσαι ἕνας κοῦκκος καὶ τίποτα περισσότερον... Καλὴν νύκτα, παλληκαρί μου, καὶ νὰ ἰδοῦμε μὲ τὰς ἰδέας που ἔχεις πῶς θὰ τα καταφέρῃς.

Καὶ ἀνοίγων τὴν θύραν ἔνευσεν εἰς τὸν υἱόν του νὰ ἐξέλθῃ.

Ἐξελθόντος ἐκείνου ἀπέμεινε μόνος βαδίζων ἄνω καὶ κάτω. Σταθεὶς δὲ πρὸ τοῦ γραφείου του, ἐπληξεν αὐτὸ διὰ τῆς πυγμῆς καὶ ἀνεφώνησε :

— Κύτταξέ τον πῶς μου ἀντιμίλησε ! Εἴκοσι χρονῶν παλιόπαιδο νὰ ἐπικρίνῃ τὸν πατέρα του ! Αἱ ! 'ς τὴν ὀργή τοῦ Θεοῦ ! ἄς φύγῃ... δὲν τον κρατῶ ... Μπά, μπά, μπά ! πρώτη φορά εὐρέθη ἄνθρωπος νὰ μου ἀντισταθῇ.

Καὶ σείσας τὴν κεφαλὴν ἔμεινε σὺν-νους, ἔπειτα δὲ ὑπομειδιάσας προσέθηκεν :

— Ἀδιάφορο, 'ξεύρει αὐτὸς τί θέλει. Τάχα δὲν εἶνε καὶ αὐτὸς Καρβαγάν ;

Ναί, Καρβαγάν καὶ ὁ Γεώργιος, ἀλλὰ Καρβαγάν χρηστός, θεμελιῶν πάσας αὐτοῦ τὰς πράξεις ἐπὶ τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας. Ὡς εἶχεν ἀποφασίσῃ, ἔλαβε τὴν ἀδελφὴν τοῦ δικηγόρου καὶ νύδοκίμησε πλεῖστον. Λόγος δὲ πολὺς ἐγένετο ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ περὶ τοῦ νέου τούτου δικηγόρου.

Ὁ πατὴρ τοῦ Γεωργίου βλέπων παρὰ προσδοκίαν τὸν υἱόν του εὐδοκιοῦντα, καὶ ἔχαίρε καὶ ἐλύσσα· διότι τί τον ᾔθελε τὸν Γεώργιον, ἂν ἐγένετο μέτριος δικηγόρος ; θὰ τον ἐφώμιζε καὶ θὰ τον ἐκοίμιζε περιφρονῶν αὐτὸν ὡς ἄχρηστον σκεῦος· ἀλλὰ νῦν ὅτε ἦτο ἐξαίρετος δικηγόρος, δὲν ἦτο πρᾶγμα ἀπελπιστικὸν νὰ μὴ δύναται νὰ τον μεταχειρισθῇ ἐπ' ὠφελείᾳ.

Ὅποῖον ὄργανον εἰς χεῖρας ἐπιδείξῃ ἀνθρώπου ! καὶ πῶς θὰ ἐγένετο κύριος ὅλης τῆς ἐπαρχίας ἐν χρόνῳ βραχυτάτῳ !

Τὸ μόνον πρᾶγμα οὐ ἔσφερετο ἦτο ἡ εὐφράδεια· διότι ἦτο μὲν δεινότερος περὶ τὸ ἐπινοεῖν, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὴν δύναμιν καὶ νὰ ἐκφράξῃ ὅ τι ἐπενόει.

Τύχη ἀγαθὴ ἔδωκεν αὐτῷ υἱόν, ὅστις ἦτο ἡ φωνὴ τῆς ἑσπερείτου, ἀλλ' ἡ φωνὴ αὕτη δυστυχῶς ἦτο ἀπειθὴς καὶ δὲν ᾔθελε νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὰ εἰς αὐτὴν ὑπαγορευόμενα.

Σὺν τῇ εὐδοκίμῃσει τοῦ δικηγόρου ἐλάμβανε μείζονας διαστάσεις καὶ ἡ φιλοδοξία τοῦ Καρβαγάν· δὲν ἐλυπεῖτο πλέον, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναθέσῃ εἰς τὸν υἱόν του τὴν μελέτην δικογραφιῶν ἐπισφαλῶν καὶ σαθρῶν ὑποθέσεων, ἀλλὰ διότι ᾔθελε νὰ πολεμήσῃ τὸν μαρκήσιον ἐν τῷ πολιτικῷ σταδίῳ, νὰ προσελκύσῃ τὴν κοινὴν γνώμην καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐκλογὴν του.

Πῶς λοιπὸν νὰ καταπέσῃ τὸν Γεώργιον νὰ γίνῃ πειθήμενον αὐτοῦ ὄργανον ;

Ὁ Καρβαγάν οὐδέποτε εἶχεν ἀποδείξῃ πρὸς τὸν υἱόν του ἀγάπην· τὸν ἀφῆκε νὰ ἡλικιωθῇ, οὐδὲως φροντίσας νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὴν καρδίαν του.

Τώρα δὲ ἦτο πλέον πολὺ ἀργά.

Ὑπελείπετο ὁμῶς ὑστατόν τι μέσον ἀσφαλίστατον καὶ ἰσχυρότατον, τουτέστιν ἡ ἀγάπη τοῦ Γεωργίου πρὸς τὴν μητέρα του.

Ἡ τάλαινα μήτηρ ἀπὸ τινων ἐτῶν ἔπασχε, τηκομένη κατὰ μικρὸν χωρὶς ποτε νὰ φανῇ γογγύζουσα ἢ ἀδημονοῦσα.

Ἡ ἐπάνοδος τοῦ υἱοῦ ἀνεζωογόνησεν αὐτήν, ἡ οἰκία κατέστη παιδοτέρα, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Καρβαγάν ἐφάνετο ἥττον ἀγριωπὸς καὶ μάλλον μειδιῶν.

Παρὰ τὸ σύνθηρος ἔμενεν ἐν τῇ αἰθούσῃ μετὰ τὸ δεῖπνον καὶ συνδιελέγετο μετὰ ζέσεως ἐπιπλάστου.

Προδῆλως προσεπάθει νὰ ἀρέσῃ.

Ὁ ἀγριάνθρωπος ἐξημεροῦτο μόνος του, ἡ δὲ μήτηρ καὶ ὁ νέος χαίροντες ἐπὶ τῇ μεταβολῇ ταύτῃ, ἠπόρουν ὁμῶς καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσωσιν ὁποῖαν τινὰ ὁπισθοβουλίαν ὑπέκρυπτεν ἡ ἔκτακτος ἐκείνη προσήνεια.

Πρῶτῃν τινὰ ὁ Καρβαγάν εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς γυναικὸς του, ἔψαυσε θωπευτικῶς τὴν παρειὰν αὐτῆς εἰς ἔνδειξιν φιλίας καὶ ἀγάπης, καὶ καθήμενος παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης εἶπε :

— Θέλεις, ἀγάπη μου, νὰ ὁμιλήσωμεν ὀλίγον ;

Ἐχω ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς σου διὰ μίαν ὑπόθεσιν σπουδαίαν καὶ δυσκολωτάτην. Ἄν μου κάμῃς ὅ τι σου ζητήσω, θὰ με εὐχαριστήσῃς, μὰ δὲν εἰξεύρεις πόσον !... Φθάνει μόνον νὰ θελήσῃς καὶ θὰ γίνῃ.

— Μὰ τί εἶνε ; ἠρώτησεν ἡ μήτηρ ὠχρίασασα καὶ αἰσθανθεῖσα πίεσιν σφοδρὰν ἐν τῇ καρδίᾳ.

— Νά, τὸ παιδί σου ...

— Ἐμαθε τίποτε ;

— Τίποτα, μὴν ἀνησυχῇς ... Δὲν εἶνε διὰ τώρα εἶνε διὰ τὸ μέλλον ... Δὲν εἰξεύρεις τί λαμπρὸ παιδί ὅπου εἶνε, καὶ τί λαμπρὸν μέλλον ὅπου εἰμφορεῖ νὰ ἔχῃ ... Ἀλλὰ ἂν θέλῃ νὰ ἐπιτύχῃ κανεὶς πρέπει ἀπὸ πολλὸν καιρὸν νὰ προετοιμάζεται. Δι' αὐτὸ λοιπὸν ἦλθα ἐδῶ. ... Οἱ δύο σας ὅλη μέρα ἔχετε παρλάτες καὶ ἔπρεπε νὰ τον συμβουλεύῃς σπουδαῖα καὶ ὄχι νὰ παρλάτετε γιὰ τοῦ ἀνέμου τὰ ποδήματα ... Γιὰ πῆς του τοῦ Γεωργάκιμας, δὲν ἀποφασίζει νὰ ἀνακατωθῇ εἰς τὰ πολιτικὰ καὶ νὰ ἐκτεθῇ ὑποψήφιος βουλευτής ; Ἄν τον καταφέρῃς, κύτταξέ μ' ἐδῶ, δὲν θὰ το μετανοήσῃς.

Ἀποῦ ἀπεκάλυψε τὸ μυστικὸν σχέδιόν του ὁ Καρβαγάν, ἤλλαξεν ὁμιλίαν, καὶ θωπεύσας καὶ περιποιηθεὶς ἐκτάκτως τὴν γυναῖκά του διὰ νὰ τὴν καλοπιάσῃ καὶ νὰ ἐπιτύχῃ ὅ τι ἐζήτηι παρ' αὐτῆς, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου εὐέλπιδος ἀλλὰ καὶ δυσπιστῶν.

Ἀνέμεινε ἡμέρας τινὰς καθ' ἃς κατεσκόπευε τὴν τε μητέρα καὶ τὸν υἱόν, παρατηρῶν τὰ πρόσωπά των καὶ τὰς διαφ-

ρους κινήσεις των ἂν πως δυνηθῇ νὰ μαντεύσῃ τι, ἀλλ' οὐδὲν κατῴρθωσε νὰ ἀποκαλύψῃ.

Μετὰ μίαν ἐβδομάδα ἀπεφάσισε τέλος νὰ ἐρωτήσῃ, ἡ δὲ ἀπόκρισις δὲν ἦτο κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του.

Ὁ Γεώργιος οὐδεμίαν ὄρεξιν εἶχε νὰ ἀναμιχθῇ ἐν τῇ πολιτικῇ, καὶ ἐμίσει τὴν τύρβην τῶν ἐκλογικῶν ἀγώνων.

Ὁ Καρβαγάν ἀκούσας τὴν ἀπόφασιν τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀπέμεινε ἐνεός· ἠσθάνθη τὴν κεφαλὴν του ὡς ἀπολιθωμένην καὶ τὸν ἐγκέφαλόν του συμπιεζόμενον, καὶ τὰς ἐννοίας του συμφορῶμενας καὶ συνταρασσομένας. Ἐστάθη ὀλίγον παρατηρῶν αὐτομάτως τὰς τρεμούσας χεῖρας του, καὶ στενάξας ἐξ ὀργῆς ἀκρατητοῦ :

— Ἀχ ! ἀνεφώνησεν, ἄχ ! θαρρεῖτε τὸ λοιπὸν πως θὰ με περιπαίζετε πολὺν καιρὸν ἀκόμη ! Σὺ καὶ ὁ υἱός σου ἢ θὰ κάμετε ὅ τι ἐγὼ θέλω, ἢ νὰ φύγετε ἀπ' ἐδῶ. Ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ μέσα νοικοκύρις· κανεὶς ἀκόμη δὲν εὐρέθη νὰ μου ἀντιμιλήσῃ, καὶ αὐτὸς ὁ μύξης νὰ μου ἀντισταθῇ ! Ἀκούς, κοκκῶνα Καρβαγάν ; Θὰ σοῦ το κουρέψω ἐγὼ τὸ πετεινάρι σου, καὶ τότε βλέπομεν ἂν θὰ φωνάζῃ τόσο δυνατὰ... Ἀκούς ἐκεῖ, βρε ἀδελφέ, ἕνα μωρὸ ἐκεῖ, ποῦ ἂν του ζουλήσῃς τὴ μύτη θὰ βγάλῃ γάλα, καὶ νὰ θέλῃ καὶ καλὰ νὰ παίξῃ μετὰ τὸν πατέρα του ! Ἀλλοίμονο !... Θὰ τον 'ξεκουμπίσω ἐγὼ, νὰ βάλῃ γνῶσι τὸ ζωντόβολο !...

Ἡ ἀτυχὴς μήτηρ καταθροῦνηθεῖσα ἐκ τῆς συγχύσεως, ἠσθένησεν ὑπὸ πυρετοῦ καὶ ἔπεσε κλινήρης.

Τὴν ἐπιούσαν ἡ κατάστασις τῆς ἀσθενοῦς ἐδεινῶθη, καὶ ληγούσης τῆς ἐβδομάδος ἔπνεε τὰ λοιπῶνα.

Ὁ υἱὸς ἐκάθητο παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς μητρός του περιποιούμενος αὐτήν καὶ ἀκροάμενος μετὰ φρίκης τὰς ἀπειλὰς τοῦ Καρβαγάν, ἃς ἡ ἀσθενὴς ἐπανελάμβανε παραληρούσα !

Ἐσπέραν τινὰ, συνελθοῦσα ὀλίγον, ἠπλωσε τὴν παγετώδη χεῖρά της πρὸς τὸν Γεώργιον, ὅστις ἦτο γονυκλινὴς πρὸ τῆς κλίνης, καὶ ψάφουσα τὸ μέτωπόν του ἐψιθύρισε :

— Ἦλθ' ὁ καιρὸς τοῦ χωρισμοῦ, υἱέ μου ! Πόσον λυποῦμαι !... σ' ἀγαπῶ, Γεωργίέ μου !... Τώρα 'ς τὰ τελευταῖα πόσα ὑπεφέραμεν... Λησμόνησέ τα, καὶ ποτέ σου, πρόσχε, νὰ μὴ πικραίνῃς τὸν πλησίον σου !

Καὶ ἐκ τῆς πολλῆς ἀτονίας ὠχρίασασα, ἐφάνη ὡς ἀποθνήσκουσα, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον συνελθοῦσα ἐζήτησε τὸν ἄνδρα της.

Προσῆλθεν ὁ Καρβαγάν καὶ ἀποχωρήσαντος τοῦ Γεωργίου εἰς τὸ παράθυρον, ἔνθα ἔθαλλον ἔτι τὰ προσφιλέα φυτὰ, ἐψιθύρισε πρὸς αὐτὸν ἐπὶ ἱκανὴν ὥραν· ὁ δὲ Καρβαγάν ἠκροᾶτο κατηφὴς καὶ ἰχθύος ἀφωνότερος. Τέλος ἔνευσε πρὸς αὐτὸν ἐπιτακτικῶς, ἐκεῖνος δὲ κατένευσεν ὡς ἀποκρινόμενος ναί. Τότε οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς θνησκούσης ἀνέλαμψαν ὑπὸ χαρᾶς, καὶ ἀνέπεσαν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου ὡς ἀνακουφισθεῖσα.

Καὶ καλέσασα τὸν Γεώργιον εἶπε πρὸς αὐτόν :

— Φίλησε τὸν πατέρα σου ἐμπρός μου ...

Ὁ νέος, τεταραγμένος ἔνεκα τῆς λύπης, ὤρμησε μετὰ προθυμίας εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς του καὶ τὸν ἡσπάσθη δις εἰς τὰς παρειάς, δύο ἀσπασμούς θερμοτάτους, οὓς ὁ πατὴρ ἀνταπέδωκε διὰ κρύου καὶ παγεροῦ χεῖλους· ἡ ἐν τῇ καρδίᾳ του ξηρασία καθίστα τὸ στόμα του παγερώτερον τοῦ τῆς θνησκούσης.

Μετ' ὀλίγον ἡ μήτηρ εἶπε πρὸς τὸν υἱὸν τῆς νὰ ἐξέλθῃ τοῦ δωματίου, καὶ ἔμεινε μόνη μετὰ τοῦ ἐλθόντος συμβολαιογράφου.

Τὴν ἐσπέραν ἐφαίνετο πλέον ὅτι ἤγγικεν ἡ ὥρα τοῦ θανάτου. Λύσσα δὲ τὴν σιγὴν ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς τοῦ Γεωργίου :

— "Αφῆσα εἰς τὸν πατέρα σου ὅλα ὅσα ἔχω... Εἰξεύρω, ὅτι σὺ εἶσαι εἰς θέσιν νὰ ἀποκτήσῃς ἰδικήν σου περιουσίαν... Καὶ ἔπειτα αὐτὸς ἦτο ὁ μόνος τρόπος, διὰ νὰ εἰμφορέσῃς νὰ ζήσῃς ἐν εἰρήνῃ. . . Ὁ Καρβαγὰν εἶνε ἄνθρωπος φοβερός... Ποτέ σου νὰ μὴν ἔλθῃς εἰς σύγκρουσιν με αὐτόν... Ἡ ἐγκατάλειψις τῆς κληρονομίας σου θὰ εἶνε ἡ ἀμοιβὴ τῆς ἐλευθερίας σου... Συγχώρησέ με, διότι σε ἀφῆρεσα τὴν κληρονομίαν σου... Νὰ εἶσαι πάντοτε καλός...

Τὰς λέξεις ταύτας ψιθυρίζουσα ἐξέπνευσε.

Ὁ Γεώργιος ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς νεκρᾶς, καὶ κύψας νὰ τὴν ἀσπασθῇ εἶπε :

— Μείνε ἡσυχῇ, μητέρα μου, τὸ μερίδιόν τῆς κληρονομίας μου θὰ εἶνε ἡ ἀγαθότης τῆς χρυσῆς σου καρδίας!

Καὶ ὡς ἐὰν ἀπὸ τοῦ οὐδοῦ τῆς αἰωνιότητος εἰς ἣν εἰσῆρχετο, ἤκουσεν ἡ θανούσα τὴν ὑστάτην ταύτην τοῦ υἱοῦ τῆς ὑπόσχεσιν, τὸ πελιδνὸν αὐτῆς πρόσωπον ἠκτινοδόλησε, καὶ οἱ χαρκατῆρες ἀνέλαμψαν ὑπὸ οὐρανίου εὐμορφίας.

Τὴν ἐπιούσαν τῆς κηδείας ὁ Καρβαγὰν προσεκάλεσε τὸν υἱὸν του ἐν τῷ γραφείῳ του, ὅπερ, ὡς ἐνθυμούμεθα, ἦτο ὁ πρῶτος μάρτυς τῆς διαφωνίας των καὶ διὰ φωνῆς ξηρᾶς εἶπε πρὸς αὐτόν :

— Παιδί μου, τὸ δυστύχημα ὅπου μας ἦλθε, θὰ τροποποιήσῃ βέβαια καὶ τὰ τῆς ζωῆς μας. Τώρα, πρὶν κάμω καμμίαν ἀπόφασιν, ἤθελα νὰ μάθω τί σκοποὺς ἔχεις.

— "Α! τίποτε, πατέρα μου. Μόνον ἤθελα, ἂν το εὐρίσκετε εὐλογον, νὰ φύγω ἀπὸ τὴν Νεβίλλην...

— Εἶσαι ἐλεύθερος, παιδί μου, εἶπεν ὁ Καρβαγὰν συνοφρυωμένος, διότι ἔβλεπε τὰς ἐλπίδας του σβεσθείσας.

— "Ἐχει καλῶς... τότε λοιπὸν ἀναχωρῶ αὐριον...

— Καὶ ὅταν πάλιν θελήσῃς νὰ ἔλθῃς... τὸ σπιτί μου θὰ το εὖρῃς ἀνοικτόν...

— Σὰς εὐχαριστῶ.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ Γεώργιος ἀπῆλθε, κα-

ταλιπὼν ἐν τῇ κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀγορᾶς οἰκίᾳ τὸν Καρβαγὰν μόνον σύνοικον ἔχοντα τὸ μῖσός του.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. ΦΕΡΜΠΟΣ.

Εἰς τὸ προσεχές :

ΤΟ ΣΙΓΑΡΟΝ

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΛΑΡΤΗ

Ἐραϊότατον Ἰσπανικὸν Διήγημα.

FORTUNÉ DU BOISGODEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

Κ'

— Μείνατε ἡσυχος διὰ τοῦτο, κύριε, εἶπε μετὰ σπουδῆς ὁ κύριος δὲ Τιντσεμβραί. Ἡ κόρη εἶνε πολὺ μικρά, δὲν εἶνε ἀληθής;

— Μόλις εἶνε ἑξ ἑτῶν, ἀπεκρίθη ὁ ἀρχηγός.

— "Ω! τότε σὰς ὑπόσχομαι πῶς δὲν θὰ ἐννοήσῃ μάλιστα ὅτι ἀνακρίνω τὸν πατέρα τῆς. Ἡμπορῶ νὰ σὰς ἐρωτήσω ποία ἀκριβῶς εἶνε ἡ ἐργασία αὐτοῦ τοῦ Κάμπρεμερ;

— Στρέφει τὸν γνώμονα τοῦ σιδηροδρόμου, ἐργασία κοπιαστική, σὰς βεβαιῶ, καὶ δὲν ἀνταμείβεται καλῶς. Περνᾷ δώδεκα ὥρας, εἰς διάστημα εἰκοσιτεσσάρων, ἐκτεθειμένος εἰς τὴν βροχὴν, τὸν ἀνεμον, τὸ χιόνι ἢ τὸν ἥλιον, ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς, καὶ μόνη προφύλαξις του εἶνε μικρὰ σκοπιά, ἐκ τῆς ὁποίας εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ ἐξέρχεται κάθε στιγμὴν διὰ νὰ στρέφῃ τὸν γνώμονα. Ἡ ἐργασία του δὲν ἀπαιτεῖ πολλὴν δύναμιν, ἀλλὰ διὰ τοῦτο δὲν εἶνε καὶ ὀλιγώτερον κοπιαστική, καθόσον ἀπαιτεῖται νοημοσύνη καὶ ἀδιάκοπος προσοχή. Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, εἰς τὴν ἐργασίαν αὐτὴν μεταχειρίζομεθα τοὺς καλλιτέρους ἐργάτας μας. Αὐτὸ εἶνε ἀπλούστατον, διότι μία διεύθυνσις ἐσφαλμένη εἰς μίαν ἀμαξοστοιχίαν ἡμπορεῖ νὰ στείλῃ εἰς τὸν ἄδην ἐκατοντάδας ἀνθρώπων, ἡ δὲ διεύθυνσις ἐξαργατὰ ἀποκλειστικῶς ἀπὸ αὐτὸν ὅστις διευθύνει τὸν γνώμονα.

— Ἐννοῶ, κύριε, ὅτι ἔχετε μεγάλην ὑπόληψιν εἰς τὸν Κάμπρεμερ καὶ θὰ λυπηθῶ, βεβαιωθῇτε, πολὺ, ἂν εὐρεθῇ ἀναμεμιγμένος εἰς καμμίαν δυσάρεστον ὑπόθεσιν. Πιστεύω ὅμως ὅτι τοῦτο δὲν θὰ συμβῇ διόλου, διότι θὰ πράξω ὅ,τι ἐξαργατὰ ἀπὸ ἐμὲ διὰ νὰ ἐξέλθῃ ἐντίμως ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν... Πιστεύω ἐπίσης ὅτι κανὲν δυσάρεστον θὰ συμβῇ καὶ εἰς τὴν κόρην του, τὴν ὁποίαν ἐν τούτοις δὲν κάμνει καλὰ νὰ πικρῇ μαζύ του. Τὸ δυστύχημα δὲν ἀργεῖ νὰ ἔλθῃ.

— "Ω! ἡ μικρὰ εἶνε πολὺ πειὸ ἔξυπνη ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς ἡλικίας τῆς. Ἐκτὸς τούτου, γνωρίζει τὸν δρόμον τῶν ἀμαξοστοιχιῶν ὅπως καὶ οἱ ἀρχαιότεροι ὑπάλληλοι τῆς γραμμῆς.

Ἐνθ' οὕτως ὁμίλει, ὁ ἀρχηγός εἶχε σημάνει, καὶ ἄνθρωπός τις εἰσῆλθε κρατῶν ἐν ταῖς χερσὶ τὸν στρογγύλον καὶ πλατὺν ἐκείνον πῖλον, ὃν οἱ ὑπάλληλοι τοῦ σιδηροδρόμου ὀνομάζουσιν οἰκείως *στρεφομένην πλάκα*. Ὁ προϊστάμενός του εἶπεν αὐτῷ λέξεις τινὰς χαμηλοφώνως, καὶ ἐχαιρέτισεν εἰς σημεῖον ὅτι ἔλθῃ ἡ ἀκρόασις, ὁ δὲ κύριος δὲ Τιντσεμβραί, ἀφοῦ ἠὺχαρίστησεν, ἐχαιρέτισε καὶ αὐτὸς καὶ ἠκολούθησε τὸν ὁδηγόν, ὃν τῷ προσέφερον.

Ὁ ἀνιχνευτὴς δὲν ἐβράδυνε σχεδὸν νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐγίνωσκεν ὅτι ἦτο προσκεκολλημένος εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας. Οὐδεὶς συμπαθεῖ πρὸς τοὺς μυστικούς ἀστυνομικούς πράκτορας, ὅσῳ κομψῶς ἐνδεδυμένοι καὶ ἂν ᾧσιν, ἔτι δὲ μάλλον, ἀφοῦ ὁ Κάμπρεμερ ἡγαπᾷτο ὑφ' ὅλων τῶν συντρόφων του. Φυσικὸν λοιπὸν ἦτο ὅτι ὁ ὑπάλληλος ἐξετέλει μετ' ἀποστροφῆς τὴν ἐντολήν του νὰ ὁδηγήσῃ τὸν ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον, ὅστις, βεβαίως, δὲν ἤρχετο μετὰ τὸν σκοπὸν νὰ φανῇ χρήσιμος τῷ ὁδοφύλακι. Ὡδήγησεν ἐν τούτοις αὐτόν, διὰ τοῦ κινδυνώδους δαιδάλου τῶν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν, αἵτινες εἰς εἴκοσι μέρη διασταυροῦνται κατὰ τὴν προσέγγισιν μεγάλου σταθμοῦ, καὶ εἰδοποίησεν αὐτόν εὐσυνειδήτως νὰ προφυλαχθῇ ἐκ τῶν διερχομένων μηχανῶν. Δὲν ἀπήντα ὅμως ἡ δι' ἐνὸς ξηροῦ ναι ἢ ὄχι, εἰς τὰς ἐρωτήσεις ἃς ἀπηύθυνεν αὐτῷ ὁ κύριος Τολβιάκ, καὶ ἐσταμάτησε διακόσια μέτρα ἀπὸ τοῦ ἀφορμητηρίου.

— Βλέπετε, εἶπεν αὐτῷ χωρὶς νὰ τὸν ἀποκαλέσῃ οὔτε κύριον, τὸ μικρὸ ἐκεῖνο σπιτάκι ἐκεῖ κάτω, τὸ ὅποτον εἶνε πλησίον εἰς τὸν πρῶτον κύκλον; Αὐτὸ εἶνε τὸ σπιτάκι τοῦ Κάμπρεμερ, ἐκεῖ εὐρίσκεται τώρα καὶ θὰ ἔγῃ εἰς ὀλίγον, διότι ἡ ἀμαξοστοιχία δεκαῆξη θὰ φθάσῃ μετὰ δέκα λεπτά. Τρέξετε, ἂν θέλετε νὰ τοῦ ὁμιλήσετε.

Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ ἤνοιγε τὸ στόμα ἵνα ζητήσῃ εὐρυτέρως ἐξηγήσεις, ὁ ὑπάλληλος τοῦ σιδηροδρόμου ἔκαμεν ἡμίσειαν στροφὴν καὶ ἐπανακαμπτων εἰς τὸν σταθμόν :

— Μασκαρᾶ! ἐψιθύρισε ὁ κύριος δὲ Τιντσεμβραί, σοῦ χρειάζεται νὰ κάμω μίαν ἐκθεσιν ἐναντίον σου.

Πάραυτα ὅμως κατεπραύνθη, σκεφθεὶς ὅτι ἦτο προτιμότερον νὰ μὴν ἄνευ μαρτύρων ἢ συνέντευξις του μετὰ τὸν ὑπάλληλον τοῦ γνώμονος. Ἄλλως τε, εἴκοσι βήματα μακρὰν αὐτοῦ εἶδε μικρὰν κόρην, ἥτις περιεπάτει κρατοῦσα κάλαθον, ἐξ οὗ ἐξεῖχεν ὁ λαϊμὸς φιάλης.

— Αὕτῃ εἶνε, ἐσκέφθη ὁ ἀνιχνευτὴς, καὶ φέρει τὸ φαγητόν τοῦ πατέρα τῆς Πού νὰ φαντασθῇ κανεὶς ὅτι αὐτὸ τὸ παλὸν παιδί θὰ κληρονομήσῃ δέκα ἑκατομ.